

fabrika 16
#WP61
Redakce Wolkráče

Úvodník

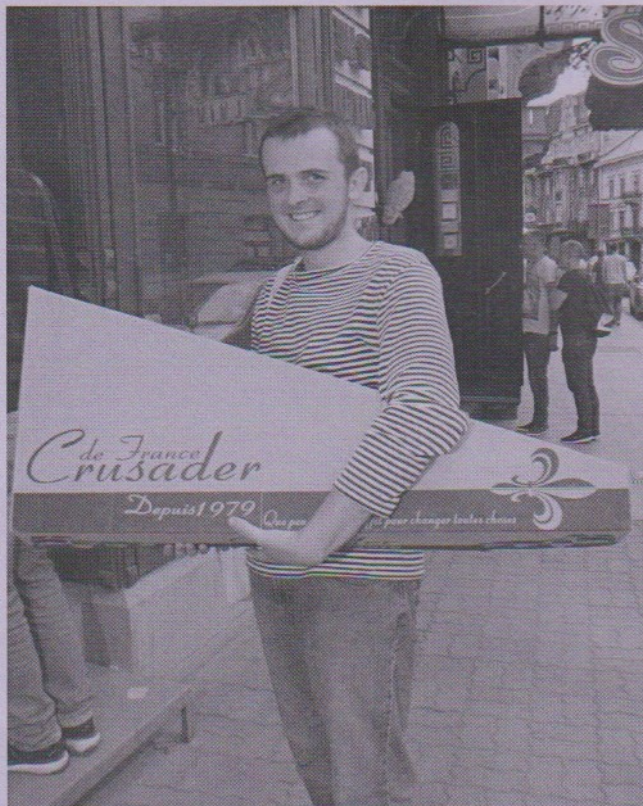
Někteří se jistě ptáte, jak pokračuje revoluce. Měli jsme vymyšlený úvodník, ve kterém vás přivítáme v nové, bezstarostné, beztřídní společnosti. Něco se ale zvrtno...

Aleš Vrzák se na rozboru snažil kompromitovat smysl revoluce, slovy „Mrázkův neúspěšný pokus o převzetí moci...“ Vůbec se snaží nastolit diskurz tak, že já jsem hlavou revoluce. V redakci to vzbuzuje pohoršení: „Mrázkův pokus? Vždyť jsme měly tak hezký šaty!“ Uvedme to tedy na pravou míru – já jsem pouze malá součást celého soukolí – v naší komuně není vůdce. Vůdcem komuny je lid a idea. A možná trochu alkohol, ale hlavně lid a idea.

Hana Kofránková se jako jediná odhodlala k otevřenému odporu a již během provolání revoluce hrozila revolucionářům holí. Řečníkovi pak holí ukazovala se slovy: „Ten mikrofon si otoč.“ Sama přišla až do hlavního stanu revoluce, aniž by se bála zajetí, aby nám sdělila, že věk sto dvacet jí nevadí, ale že ji rozčiluje, jak opakovaně píšeme, že recitátorům na rozboru předřikává texty. Conatořici? Čest takovým oponentům!

Evu Hadravovou nakonec vydala Gabriela Zelená Sittová. Respektive Eva Hadravová přišla sama s hrdoostí v šíji. Na naše opakované výzvy podepsat manifest nereflekovala. Podstoupila různé formy psychického i fyzického nátlaku, nabízeli jsme jí i bonbony. Nakonec se stalo to nejhorší, co mohlo. Došlo k diskusi. Manifest nám opravila červenou propiskou, než se pod něj podepsala. Přestože jsme demokracii zrušili na schůzi redakční buňky 15.6. již ve 4:10, musíme konstatovat, že náš nastalý beztřídní systém je tímto aktem určitou formou demokracie kontaminován.

Povedla se tedy revoluce nebo nepovedla? A co se to vlastně mělo povést? Kdo se v tom má vyznat? Když tak chodíme po revolučním Wolkrově Prostějově, někteří se smějí s námi, někteří jsou znechucení a někteří nevědí, co si mají myslet. Skromným odhadem se zdá, že účastníci jsou spíše s námi a lidé, kteří se cítí být za něco nebo za někoho zodpovědní, jsou spíše proti. Ti, kteří neví, co si myslet, prolínají všechny skupiny. V dnešním ranním čísle se tedy kromě běžného festivalového dění a běžných rubrik budeme věnovat i interpretaci naší včerejší akce. Věnovali bychom se jí tak jako tak, ale zdá se, že bude třeba i vystoupit z roviny hry, složit zbraně a tak nějak racionálně reflektovat, co jsme tím mysleli, co jsme tím nemysleli, proč jsme to dělali, jaký to mělo důvod, což půjde u recese těžko. Ale protože vás máme všechny fakt rádi, a to všechny do jednoho, a máme rádi i Wolkrův

Prostějov, tak nechceme, abyste si mysleli, že ne.

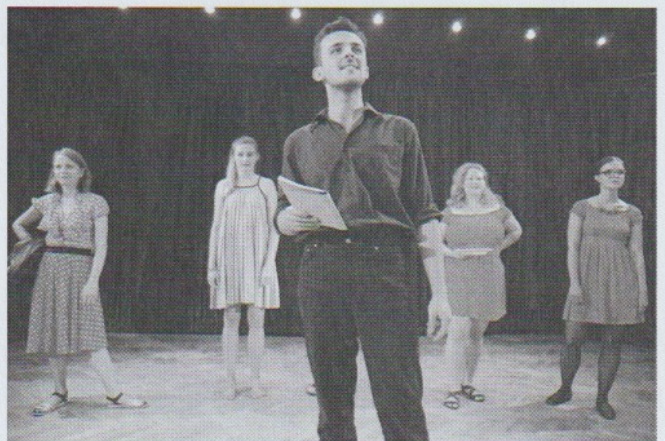
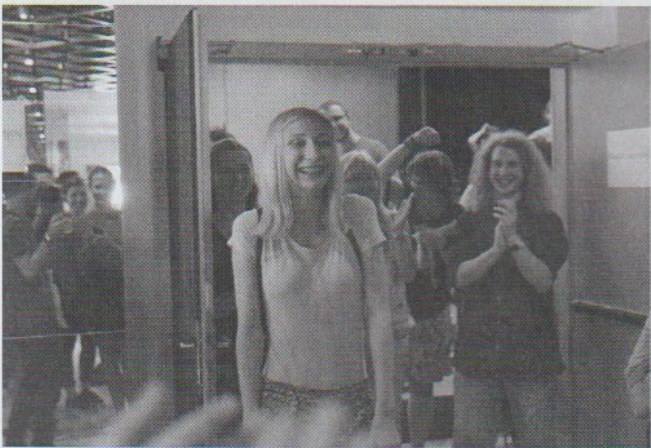
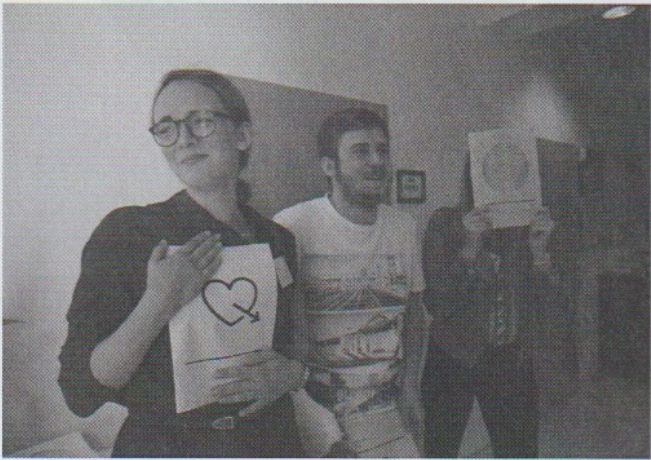
Tolik k rannímu číslu – poté nás, jako již tradičně, čeká zlaté číslo odpolední, ve kterém už se budete moci těšit na výsledkovou listinu, loučení, sentiment a další věci, které souvisí s finišem Wolkrova Prostějova.

Jan Mrázek -jam-

„Jirko, nezlob se“ je naše nová společenská hra na zadní straně zpravodaje. Jde o to, dostat se co nejrychleji k duši poesie (černej puntík). Hrát může kdokoli! Přijďte do redakce a hodte si kostkou, druhý den ve zpravodaji uvidíte, jak si stojíte oproti ostatním a úkoly, co jsme si pro vás připravili.

Citát pro dnešní den

„Wolker by měl radost.“

WOLKROVI HOSTÉ DO DOMU

Evergreeni

Miloš Macourek

Miloš Macourek je evergreenem prakticky věčným, a to již v recitační větvi Dětské scény. Narodil se v roce 1926 v Kroměříži. Chvilku studoval na hudebně dramatické konzervatoři v Ostravě, ale většinu mládí se potýkal s překážkami druhé světové války (věznění, totální nasazení). Jeho první básně byly časopisecky publikovány ve 40. letech. Jeho první básnická sbírka *Člověk by nevěřil svým očím* vyšla v roce 1958. Známy je Macourek především pro svou literární tvorbu určenou dětem (*Živočichopis*, *Rodinné album*). Tyto texty jsou však neméně zajímavé také pro dospělého čtenáře, a to především proto, že mimo hravosti, dobrodružství, optimistického vyznění textů a žánrového řazení většinou k pohádce, příp. bajce, si v nich dospělý divák nalezne také prvky parodie a sociální kritiky. Pro jeho poetiku je typický absurdní humor, z tohoto důvodu bývá často spojován s Václavem Havlem a přirovnávám k Jacquesovi Prévertovi.

Mimo řady prozaických textů a básnických sbírek je také autorem scénářů k proslulým českým filmům, především pak v režii Jiřího Vorlíčka (*Dívka na koštěti*, *Jak utopit doktora Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách*) a Oldřicha Lipského (*Čtyři vraždy stačí drahoušku*, *Zabil jsem Einsteina, pánové*). Spolupracoval také s Divadlem Na zábradlí (*Jedničky má papoušek*, *Nejlepší rocky paní Hermanové*). A až přijedete domů a budete si chtít odpočinout, vřele Vám k tomu doporučuji krátkometrážní animovaný snímek z Macourkova pera *Otýlie a 1580 kaněk*.

-kapr-

Ti druzí

aneb koho nerecitujieme, ale mohli bychom

Jan Těsnohlídek ml.

V jednatřiceti letech má na svém kontě již pět básnických sbírek (*Násilí bez předsudků, Rakovina, Ještě je co ztratit, Hlavně zachraň sebe, Hranice a zdi*) a jeden román (*ADA*). Za první z výše jmenovaných sbírek získal Cenu Jiřího Ortena (2010), poslední jmenovaná je stará teprve dva měsíce; vyšla v dubnu 2018. Autor se v zde navrácí k delším tvarům básní, které byly charakteristické hlavně pro jeho debutovou sbírku – *Násilí bez předsudků* (ze stejné sbírky pochází i následující ukázka). Velice výrazným rysem básní tohoto krucemburského rodáka je ticho. Osobní výpovědi i společenské problémy. Knihy vydává ve svém vlastním nakladatelství, které nese příznačný název JT's. Angličtina (ne)znalí jistě poznávají, že J a T jsou Těsnohlídkovy iniciály, zatímco s za apostrofem značí prisvojování.

O své tvorbě tvrdí, že jeho texty jsou jednoduché a srozumitelné, a to i pro lidi, kteří poezii běžně neholdují. Považte sami.

-mon-

píseň druhého schodu před sokolovnou

říkáš jak bys chtěla aby přijel -

kluk na bílém koni co

by byl zábavnej a hodnej

vycházel s kámoškama a

nebál se nakupování -

kluk co by tě hladil

kde bys zrovna chtěla a

sám

bez říkání + přestal

podle nálady

tvojí

aby se usmíval a pil tak akorát

aby si lidi nemysleli že je divnej

že nepije -

kluka kterej by myl nádobí a

s nadšením

s tebou

smažil palačinky

umazal tě od marmelády -

dělal hlouposti pro usmání a

stejně byl dost

r e p r e z e n t a t i v n í

pro všechny mamky a

ostatní holky by si určitě šeptaly

že se máš

že je sladkej

že tě snad vážně miluje - -

co to je?

co to je než takový představy co

napadajve čtrnácti

v holce

naladěný

po třech panákách a

n e p o t ř e b n ý

za deset minut

v jednu v noci

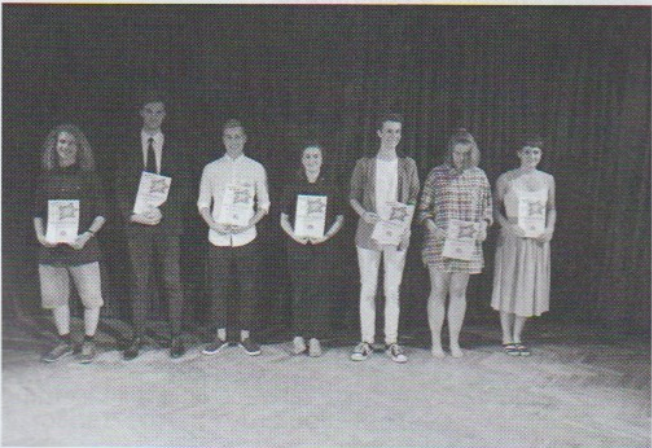
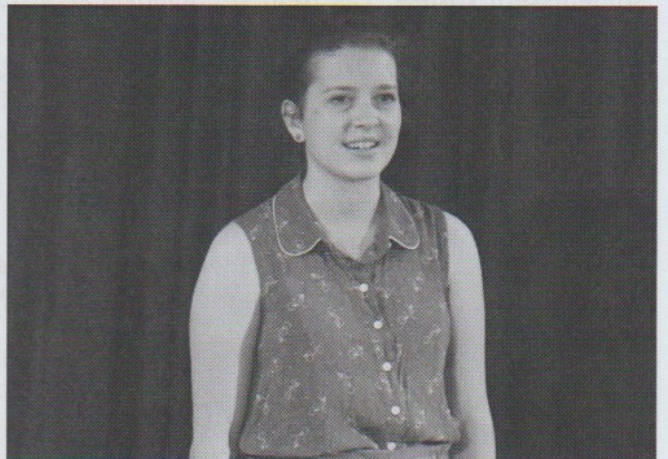
Recitátoři

Recitátoři

Recitátoři

a zase...

Recitátoři

Rozhovory s recitátory

Karolína Hajná (Jiří Orten: Exodus dramatu)

Jako jediná v tomto bloku recitátorů jsi interpretovala lyrický text. Co tě k tomuto výběru vedlo?

Když jsem si začala vybírat text, tenhle byl jedním z těch, které jsem opravdu neplánovala recitovat. Zdálo se mi to jako obrovské sousto. Ale natolik mě přitahoval, fascinoval a vzrušoval, že jsem se jej snažila pochopit a nejprve jej zpracovala výtvarně v našem studentském kostele. Pak jsem si dohledala spoustu souvislostí, začala jsem pátrat ve Starém zákoně a zjišťovala si informace o Ortenově životě. Musím uznat, že to bylo v mém dosavadním životě asi nejzajímavější pátrání vůbec. A text jsem si nakonec zvolila jako souměřitelný, protože si myslím, že by se měl říkat dál a že je i po 100 letech stále aktuální.

Co je pro tebe v textu tou nejdůležitější linií? Co je důvodem, proč přednášíš zrovna tohle a zrovna teď?

Celá ta cesta mě přivedla k myšlence, že by lidi neměli svůj život vzdávat a stejně jako jdou Židé do Země zaslíbené, musí vytrvat a všechny špatnosti, které je cestou potkají, je zocelí a posilní. Je to těžké, ale musíte se zvednout a bojovat, protože to za to stojí.

A kde tu sílu bereš ty?

Mně dal tu sílu Orten. V textu mluví o velkých strastech, žil v náročné době. Pro mě, jako pro 18letou holku, je text jednou obrovskou energií, která by se měla předávat dál a která mě osobně posilňuje. Orten je mi moc blízký nejen věkem. Je skvělé jej tady přednášet svým vrstevníkům.

Gabriel Štěpánek (Jiří Charvát: Manuál k zbláznění aneb čtyři jednoduché kroky, jak zešílet)

Už jsi na Wolkráči podruhé. Jak se ti tu líbí?

Je tu úplně stejně skvělá atmosféra jako napoprvé. Bohužel se mi letos nepodařilo přijet dřív – dorazil jsem až na předposlední den, ale zatím si to moc užívám.

Jak ses dostal ke svému textu?

Sleduju seriál Červený trpaslík a shodou okolností má autor mého textu, Jiří Charvát, přezdívku Rimmer podle jedné postavy z toho seriálu. Na fanouškovskou stránku Červeného trpaslíka na něj někdo ze srandy hodil odkaz ve stylu: „Haha, tady je Rimmer, co něco

napsal...“ A přes tenhle první text jsem se dostal až textu, který teď recituju.

Manipuluješ rád s lidmi?

Podle toho výstupu to tak vypadá, že? (*smích*) Ale určitě ne, naopak nemám rád, když musím někoho do něčeho tlačit, když někomu musím něco vnučovat. Nerad komukoli zadávám práci – udělejte si to po svém! Já sám taky nemám rád, když mi do toho někdo kecá. Nicméně v rámci přednesu si manipulaci moc užívám – baví mě si s publikem trochu pohrát, testovat, pozorovat, jestli se publikum chytá.

Máš propočítané, jaké procento diváků už během tvého přednesu zešílelo?

Jo, nedávno jsem si dělal statistiku – je to asi 97,345 %.

Jiří Vondráček (Václav Koubek: Babička)

Kde jsou, prosím tě, Křelovice, odkud pocházíš?

Jsou na vysočině u Pelhřimova.

A děláte tam nějaký křelovický alkohol?

Já jsem třeba začal vyrábět víno. Letos vyzkouším pampeliškové víno.

Je to tvůj první pokus?

Jo, první.

A jak je to s přednesem, byl to taky tvůj první pokus?

Ne, recituju už čtvrtý rok a tady na Wolkráku jsem podruhé.

Je evidentní, že ti text byl hodně blízký. Jak ses k němu dostal?

S bývalou učitelkou ze ZUŠky jsme se bavili o různých možnostech a právě ona mi donesla knížku *Trpké povídky* od Václava Koubka s tím, že by tam mohlo být něco pro mě. A *Babička*, kterou jsem nakonec recitoval, je hned první z těch povídek. Zaujala mě natolik, že jsem si ji vybral.

V textu zazní, že „k závislosti mě přivedla moje babička“, na čem jsi závislý ty?

Mám rád pivo a kouřím, ale nepřipadám si zrovna závislý. Alkohol mám rád.

Daniel Bleha (František Dryje, David Jařab, Bruno Salařík: Ta, která neodpovídá na smsky)

Kdo jsou autoři tvého textu?

Jsou to čeští surrealisti, kteří se narodili zhruba v 70., 80. letech.

A jak ses k textu dostal?

Měl jsem v úmyslu hlásit se na alternu a potřeboval jsem něco k přijímačkám. Původně jsem měl zpracovávat tu pověst osvětlující důvod, proč *Ta, která neodpovídá na smsky* nemůže odepisovat na smsky.

Věci ze ZUŠ v Ostrově jsou často experimentální. Snažíte se k interpretaci programově přistupovat jinak?

Nevím – možná je to atmosférou Ostrova, možná je to paní učitelkou (Lucie Veličková, pozn. red.), která nás k tomu částečně vede, a i mě samotného baví dělat věci trošku jiným způsobem. Zrovna včera jsme vedli diskusi o tom, jak jsme na Dětské scéně při přednesu vždycky stáli, přednes musel být vždycky kultivovaný a „nesmělo“ se tam dělat nic navíc... A mě už to po těch několika letech prostě nebaví – stát a mluvit. Snažím se si přednes vždycky ozvláštnit, aby to bavilo i mě.

Jak hodnotíš atmosféru letošního Wolkráče?

Myslím, že je to příjemný. Přestože nejsme v divadle, kde jsme byli zvyklí posledních několik let přednášet, tak si myslím, že díky otočenému jevišti na DUZE je to fajn. A oceňuju, že na Wolkráči bylo hodně zajímavých představení oproti loňskému roku. Wolkrův Prostějov mám prostě rád a rád se sem vracím.

Martin Zatloukal (Ernst Jandl, Christian Morgenstern, Hans Carl Artmann/Radek Malý: Hrníčky, Strašilet, Noční rybí zpěv, Tečka)

Vybral sis k recitaci hned několik experimentálních textů, na základě jakého klíče jsi je spojil dohromady?

Všechny texty jsou v jedné knížce od jednoho překladatele (*Radek Malý, pozn. aut.*) a vybírali jsme je podle zvukomalby – všechny texty výrazně pracovaly se zvukem.

Na rozbořech recitátorů se obvykle řeší, proč přednášeč daný text říká – co se snaží publiku předat. Co je tvým záměrem, co chceš sdělit zrovna těmito texty?

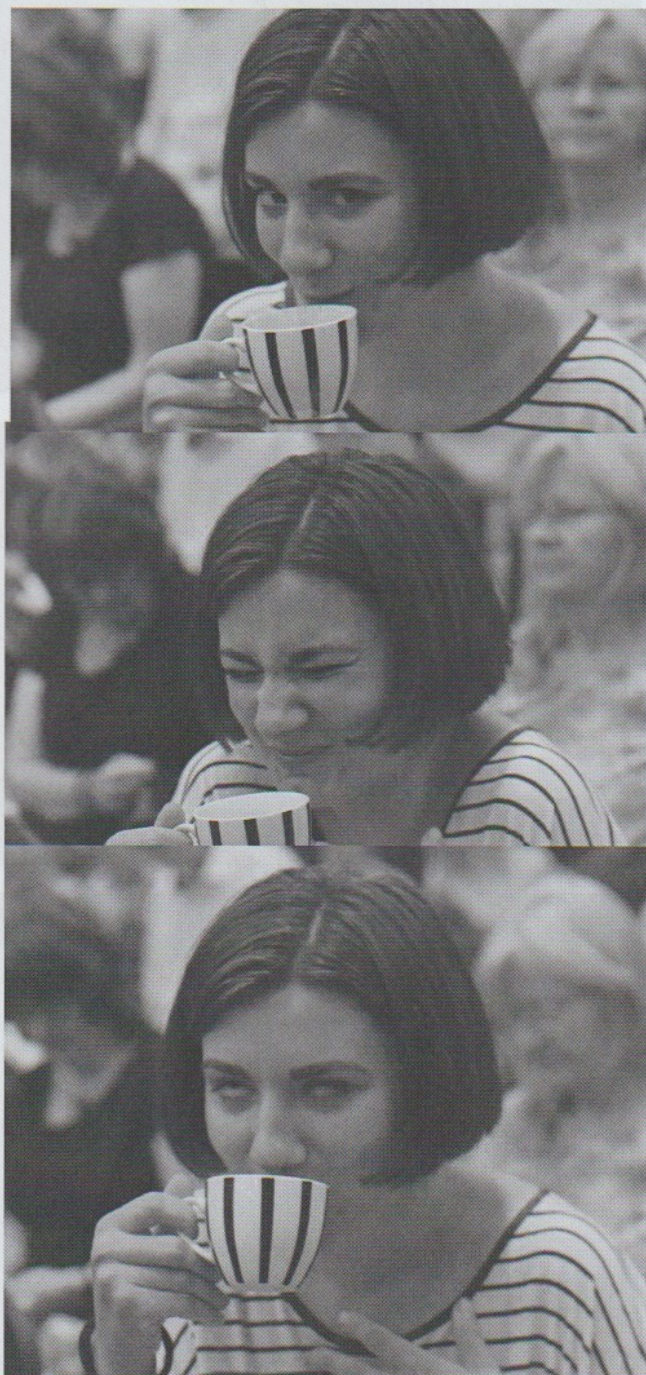
Jde o dadaistický přístup – dadaismus se napůl vysmívá všemu předchozímu, pracuje se zvukem a ne s obsahem. Dadaismus neřeší, že chce něco předat, což

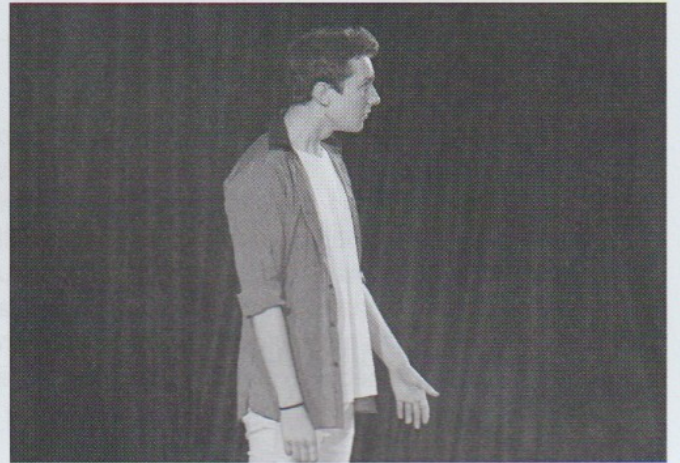
už je ale taky samo o sobě sdělení. V podstatě popírá sám sebe, ale to dadaismu podle mě moc nevadí. Další myšlenka, kterou jsem se zabýval, je nepřeložitelnost těch děl. Poezie se podle mě nedá překládat skoro vůbec. Celkem dost dělám jazyky a překládané básně nečtu skoro vůbec, pokud to jde. Tvrdím, že k překladům básní se má vždycky přikládat i originál, což Radek Malý udělal. Zvukomalba je nepřeložitelná. Například němčina je podle mě vrcholně poetický jazyk.

A jakými jazyky se zabýváš?

Dělám angličtinu, němčinu, umím francouzsky, rozumím polsky. Dělám arabštinu, perštinu a čínštinu.

Rozcvička před výkonem

Co se řešilo?

Na rozborovém semináři II. kategorie

Páteční rozborový seminář 2. kategorie

*Během pátečního dopoledne odrecitovala valná část druhé kategorie, a to v úctyhodných pěti blocích (zdá se, že recitátoři od 18 do 21 let skutečně nejsou ohroženým druhem). Rozborový seminář reflektující vše, co bylo slyšeno, viděno a sděleno tentokrát celý proběhl ve výstavní síni za zámeckou kavárnou. V úvodu Aleš Vrzák nabídl recitátorům dvě varianty: buď se převzít model 1. kategorie a rozdělit přednášející mezi jednotlivé porotce, nebo diskutovat o všech recitátorech v plénu. Recitátoři volí druhou variantu. Dříve než se ale porota začne věnovat konkrétním přednesům, představí **Aleš Vrzák**, recitátor a šéfredaktor Českého rozhlasu, její členy: širokospektrální umělkyni a pedagožku **Jiřinku Lhotskou**, herce **Víta Rolečka**, univerzitního pedagoga **Radima Šípa** a dramaturgyni **Vladřku Bezdíčkovou**. Profesní zaměření každého samozřejmě determinuje, jakou optikou na recitátorské výstupy nahlíží.*

Marta Hermannová (Marek Šindelka: Únava materiálu)

Aleš Vrzák: Už druhým rokem jsi šla jako úplně první v pořadí. Martin výkon byl dnes poznamenaný festivalovou únavou. Aleš na Martě poznal, že kalí. Oceněna byla zajímavá dramaturgie – Marta zvolila současnou literární osobnost, text k přednesu preparovala z románu. To je vždycky ošemetné. Román, resp. Martin text zobrazuje proměnu člověka ve stroj. Základní atmosféra obrazu dokonalého robotického světa ale nebyl dotažený. Nezařezávalo se to, neskřípělo. „Nevytvořil se kontrast technického a živého, tím pádem nebyl naplněný úmysl, se kterým jsi do toho šla. Obvykle jsi suverénnější – dneska jako by ses srovnávala s prostředním, hledala text? Vrhla ses do lyrizujících prvků, byla jsi příliš jemnou vypravěčkou.“

Radim Šíp: Nedošlo k prolnutí světu stroje a člověka.

Gabriel Štěpánek (Jiří Charvát: Manuál k zbláznění aneb čtyři jednoduché kroky, jak zešílet)

Aleš Vrzák: Stand-up comedy si dělá prdel z věcí kolem nás a tím nás baví. Je ale vhodné ji

reprodukovat? „Vy přicházíte jako šaman typu Herbalifu, Čtyři dohody.“

Vladřka Bezdíčková: Už grafické členění by vám mělo pomoci v rozdělení interpretace. Uvádět autora a název textu na konci? V tomto případě to není potřeba.

Jiřinka Lhotská: „Zajímá mě, proč tam jako člověk jste? Je to parodie? Co tím chcete říct?“ Gabrielův přednes plynul příliš lineárně.

Vít Roleček: „Přejal jsi způsob hlasování přímo z Charvátova stand-upu. Text pro mě koliduje na hraně kvality, stejně tak hraně vystavenosti. Přinutil jsi nás, abychom hlasovali. Nastolil jsi velkou míru opravdovosti, kontaktu s publikem. Potom se to pro mě ale stalo velmi hraným, nepřírodným.“

Radim Šíp: Přirozeným entré si komplikujete situaci. Potom začnete citovat profesora Seyna... Bylo to o dva stupně horší než v Brně. Texty stand-upů nejsou příliš vhodné k recitaci.

Alžběta Rajchlová (Karel Čapek: Utkvění času)

Vladřka Bezdíčková: Možná nejtěžší text, jaký jsme dnes slyšeli. Těžko se s tím popasovat jako interpret i jako posluchač. „Oceňuji výběr. Pracovala jsi spíš s dynamikou než s rozpadáním člověka. V jednu chvíli jsem se ztratila.“

Aleš Vrzák: „Vysoká míra trémy – byla jsi o půl oktávy výš než normálně. Kombinace chvějícího se hlasu se setinou sekundy, kdy se zastavíme v čase, není ideální. Působilo to na mě velmi ztrémovaně. Jistá gesta. Textu taky neprospěl prostor. Na krajském kole jsi měla větší tah. Rozsypalo se to na staccatové kousky.“

Jiřinka Lhotská: Jedna sekunda. Bylo by potřeba, aby sekunda ještě někam narostla. V závěru jsi skončila uprostřed. Už mě to pustilo. Recitátorka

Vít Roleček: Krásné vyzářování. Skvěle tvoříš atmosféru.

Zdeňka Mauzerová (Miloš Macourek: Meloun)

Aleš Vrzák: Bavila jsi nás, publikum. Text ukazuje typický Macourkův vypravěčský sled:

začínáme vyprávět o melounu. Struktura textu je v pseudolidovém vypravěčství. Je třeba mít větší odvalu zanimovat cibuli, křen... Bylo to malinko při zdi.

Jiřinka Lhotská: Energie, dynamika. Zvládáš všechny prostředky, které by měl interpret zvládat. Macourek má zvláštní poetiku: někdy píše bez teček, vrství na sebe asociace. Vypráví o melounu, pak se dostane úplně jinam. Když jsi klesla do tečky, rozpadnul se systém asociací.

Karolína Hajná (Jiří Orten: Exodus dramatu)

Aleš Vrzák: Působilo to na mě příliš analyticky, rozatomizovala jsi text a tím jej zatěžkala. Neutopit se v jednotlivostech. Jako by v textu bylo důležité úplně všechno. Přečti si Ortenovy deníky.

Vladka Bezdíčková: Čekala jsem, že se rozjede, že mě převálcuje vši, co v textu je. To se nestalo.

Jiřinka Lhotská: Chtěla jsem vědět, co mi chceš říct. Už v kraji. Oceňuju soustředěnost, vnitřní napětí. Bylo to obecné, nezakotvené, neurčité – musela jsem tě dohánět.

Vít Roleček: Zůstalo to v rovině intelektuální. Strach ukázat emoci, trýzeň. Působilo to předstíraně.

Radim Šíp: Interpretace šla proti smyslu textu. Karolína sama říká, že promlouvá za Exodus – vidí, čím si v životě procházíme. Exodus jako cesta Židů z Egypta. Chci dodat. V básni je něco osudového. Kouskovala jste to do teček, to uškodilo tahu. Opakování vás vede k tomu, abyste to nerozsekávala, abyste vytvořila atmosféru překonání, osudovosti. Nepropojila jste to, co máte v hlavě, s formou.

Anna Vitvarová (Ondřej Zajac: O velrybě, kterou omrzl život)

Aleš Vrzák: Byly tam místa, která by mohly udělat z textu velkou nasázku, a jiná, takřka existencionalní místa – ponor do duše. Pere se to.

Jiřinka Lhotská: Proč jste si zvolila ten přístup, že v roli velryby přicházíte už zezadu. Bylo to nutné. Expozice pr nás byla nepříjemně dlouhá. My jsme věděli, kdo jste. Nedalo to tomu další rozměr. Proč jste potřebovala rekvizitu? Bylo to vnějšková ilustrace. Musela jste spinner nechat dotočit, aby bylo jasné, že je konec. Má to být ironie nad sebou samým?

Vít Roleček: Čekal jsem, kam se to změní, vyvine. Čekal jsem, že se budeš depresi vysmívat. K tomu ale nedošlo a cítili jsme se podvedení.

Radim Šíp: Nepotkání se důvodu výběru textu a způsobu interpretace. Nepotkala se hravost textu

Jiří Vondráček (Václav Koubek: Babička)

Aleš Vrzák: Čekal jsem větší lásku k různým druhům ovoce. Patřilo to mezi milé, drobné zážitky dnešního recitačního dopoledne.

Vít Roleček: Je to hezké, milé... Ale říkám si, co s tím dál?

Jiřina Lhotská: Vztah s babičkou, poetika. To se mi moc líbilo. Nesklouzlo to do vulgárního humoru, ale podal jsi to jako poetické místo. Máte tam občas divné, takřka dětské intonace. Zpíváš.

Nikol Pagáčová (Daniil Charms: Pohádka)

Radim Šíp: Kdo je překladatel? Ondřej Mrázek. Pro nás všechny nejvíc vyvstaly pohádky, ale kompozice je mnohem složitější. Proč si sedáte na začátku? Pro knížku byste si mohla dojít třeba do hlediště. Přemýšlel bych víc o stavbě. Důležité je lépe prokreslit postavy Františka a Terezy a jejich vztah.

Marek Pausz (Miroslav Hupčich: Labuť černá nebo smutková)

Vít Roleček: Na začátku jsi mě navnadil. Obrovské tempo. Najednou jsem ale ztratil pojem, o čem to je. V citátu je základní téma, kolem kterého se text točí. Citát mi utekl. Pro normálního posluchače nemohlo být jasné, že se jedná o dialog labutě a smrti. I když to ode mě zní možné trochu moc drsně. Nutnost uchopit báseň vystavět dialog. Metafora byla rozsekána po verších, dvouverších. Neviděl jsem utrpení osamocení člověka, který zpívá svou poslední, labutí, píseň. Stalo se z toho obecné tragično bez konkrétní představy.

Radim Šíp: Obecné tragično bylo možná dáno i technickou nezdatností. Je to velmi těžký text. Byl to velmi upřímný výkon – věřili jsme vám ten vztah ke smrti.

Jiřinka Lhotská: Bylo by dobré vytvořit obraz člověka, který to vypráví o sobě. Výpověď se nespojila dohromady v příběh labutě.

Vít Staša (J. Prévert: Ulice de Seine)

Aleš Vrzák: Souhlasím, že jsi to vzal v příliš velké emoci. Atmosféra místa, ve které se najednou objeví dvě postavy, muž a žena, a začíná se mezi nimi budovat vztah. Intonačně jsi všechny verše sázel dolů, zabalil jsi konce do teček. Tak to ztratí napětí a význam. Konec je napsaný na hranici Cimrmana: „Petře, řekni mi pravdu.“

Radim Šíp: Mám rád Préverta. Tohle mě trochu zklamalo. Příliš jste se soustředil na vztah mezi mužem a ženou. Tím se vytratila lehkost. Je to obraz chvíle v Paříži. Je ale viditelné, že je za tím spousta práce. Stačilo by pouze důvěřovat textu, formě.

Jiřinka Lhotská: Závěr souvisí ještě s jednou věcí. Líbilo se mi, jak jste se pro nás obnažil: tady jsem a chci vám něco říct. Situace je tragická i banální zároveň. Pomohlo by, kdybyste k vyprávěné situaci zaujal nějaký postoj. Aby tam byl i za vás jednou i názor.

Daniel Bleha (Dryje, Jařab, Salařík: Ta která neodpovídá na smsky)

Aleš Vrzák: Mimořádně zdařilý výkon. Pro nás textový objem, dělá si to legraci z kyčovitosti. Nemyslím si, že bys musel jet pořád s absolutní důsledností. Ve druhé polovině už to není třeba. Je třeba vymyslet, kde se systém dá vymyslet a nikdo ho nebude postrádat. Dalo by se to udělat stručněji a zábavněji. Problematický je moment, kdy se posadíš. Lepší by bylo pracovat třeba se stolem. Domyslet závěr, byl rozpačitý.

Marek Musil (Dahl/Kořán: Velká rošáda)

Aleš: Výkon byl postupnej. Postupně si získával diváky. Je důležité sdělit víc z té povídky, je tam spousta momentů, na kterých se dá budovat. Rozjezd zápletky je strašně důležitý. Pozor na vynechávání částí textu. „Podívej se znova do té povídky a podívej se, jak je to dokonale vybudovaný a snaž se aspoň elementárně do těch figur tohle přenést.“

Jiřina: „Seš výbornej interpet, vypravěč, mluvíš s příjemnou suverenitou. Máš schopnosti provést s textem zajímavý věci, to mě bavilo.“

Gábina Vránová (Kerouac/Špinarová: Mag)

Vladka: Muzika pomáhá textu, je to osvěžení, nálada a určitý rytmus. Poměrně brzy, po prvním předělu, uvolněnost přestává fungovat – stejná projev, rytmu. Začalo to splývat – příběh i to, co se děje.

Neměla pnutí to slyšet dál. Zůstalo to celou dobu v tom pohupování, přestože na konci se z toho obsahového dějiska dějou zajímavý věci. Muzika znovu přiláká k poslechu, ale je třeba větší členění, lépe zvolit jazykový projev, vrstvy více vystavět. Ne všechno se děje v té uvolněnosti.

Radim: „On je to krvák, ale ta rytmičnost je pořád silná a bohatá a v té vaší interpretaci se to rozbilo. Rozčárkování a rozpauzování vět, nemělo to ten koerouackovský tah ta výpověď.“ Falešně znějící přímé řeči.

Jiřina: Nepracovat s dialogy jako na divadle, mluvit za postavy je zbytečný. Dialogy se nevyhrávají. Nevnímala muziku, jako že textu pomáhá, ale jako že pouze mechanicky odděluje kapitoly. Nepomohlo to ani dynamice příběhu.

David Bolech (Charvát: 2020)

Vítek: Baví svou recitátorskou výbavou, schopností navázat se na publikum. Kontakt, sugesce, text povýšil. Spousta přesně vykreslených odboček. Umí vyprávět, pracovat s tím. Problém s textem, co s tím dál? Z kontaktu s publikem vytěžil na 120 %. Líbilo se členění postav, které byly konkrétní, ale nebraly příliš mnoho pozornosti.

Jiřina: Tady ty dialogy fungovaly naprosto ukázkově. Všechno to plynulo k závěru s velkou gradací.

Aleš: „Nemluvíte úplně čistě, ty sykavky jsou chyceny jako prase. Text by potřeboval nějakou redakci. Je tam spousta kravin, který by potřebovaly dočištění.“

Martin Zatloukal (Jan/Morgenstern/Artmann/Malý: Hrníčky, Strašilet, Noční rybí zpěv, Tečka (Malé lalulá)

Aleš: Velmi zábavná, pěkně udělaná, poskládaná, asi až na jedno místo, záležitost. Více bavila plocha německá než ta česká, což je blbý. Není moc co vyčíst. Působilo to, jako že to má nějakou bariéru, nějakou trému. Tenle typ textu je o precizní důslednosti, preciznost a lehkost.

Jiřina: „Hrozně se mi líbilo, jak se tím bavíš ty, a tím pádem jsme se bavili i my.“

Stanislava Babišová (Vonnegut: Jatka č.5)

Radim: Rozpačité přijetí. Bylo by skvělé, kdyby se důvod výběru textu dostal do textu samotného. Lehkost se vytratila stejně jako poselství. Otázka aktualizace. Převyprávěné, ale bez výstavby. Text jsme profrčeli a nic v nás nezůstalo.

Vítek: Suvérenní a jistý výkon, který proběhl a nepustil dovnitř. Pozor na rychlé tempo řeči.

Vojtěch Bartoš (Werich: Trest)

Jiřina: „Viděla jsem hotovýho chlapa a ty jsi začal vyprávět pohádku.“ Není to jeden z těch nejlepších textů. Příběh nemá větší hloubku. Někdy ilustroval. Konec nepřinesl žádná větší sdělení.

Radim: Rozpadalo se to.

Roman Bechyně (Cabicar: Lvíček)

Vítek: Baví vypravěčské schopnosti, nebavil text. Bavily prostředky, bylo to hezky odvyprávěný, ale nešla z toho žádná osobní výpověď, žádná zábava.

Jiřina: Když je na jevišti puška, musí se z ní vystřelit. U textu když se objeví motiv, kterej je silnej, čeká se, že se s tím bude pracovat.

Vlad'ka: „Přirozený a příjemný projev, ve vás je toho mnohem víc než v tom textu. Příště si najděte něco, za čím byste si mohl víc stát.“

Eliška Caletková (Thai/Hlavatá: Pořád věřím pohádkám)

Vlad'ka: Text je mnohamluvný, je tam spousta slovní vaty, potřeboval by ještě proškrtat, ale neskákat z místa na místo, nedělat škrty tak násilně, zjemnit. V jaké je interpretka roli?

Radim: Ten text je strašně plochý. Těžko se s takovým textem pracuje.

Johana Handlířová (Braunová: Česká služka aneb jak jsem byla au-pair)

Vlad'ka: Interpretace je milá a slibná. Pozor na francouzské výrazy a jejich výslovnost.

Aleš: Pozor na celkovou logiku v myšlenkách. Nezceluje celé myšlenky, které jsou dané dohromady a kouskuje části. Rozdrobení příběhu do detailů, které nemají fatální důležitost. Líp text rozčlenit stavebně. Velmi příjemná a velmi komunikativní. Krásný hlas a zajímavá barva, je to strhující. Příště zvolit lepší příběh.

Ester Valtrová (Bunin/Zábrana: Studený podzim)

Aleš: Žena s krásným hlasem a obrovskou mírou talentu. Jak slova vytahuje z vět a dává jim důraz. Je pod tím nějaký příběh, prožitek. Hlasitost. „Ono je to

hrozně dobrý, ty sis všechny přitáhla, ale je to hrozně riskantní, dát si to pianko v tom šíleným vedru. Jsi velmi emoční, všichni na tobě visí s a jdou s tebou.“ Skvělá v pohybu, v drobných věcech, které jdou samočinně, pohyb nohou. „Trochu jsi to odtančila na takovém miniprostoru.“ Nerušivé, perfektní.

Jiřina: „Nesmírně silný, ale v tom závěru jsem se ocitla jinde, než jsem si myslela, že chci bejt. Byla tam odbočka, která mě hodila jinam.“

Kristýna Bejdáková (Čapek: Semínka)

Jiřina: „To není úplně běžný text, který slyším na přehlídkách. Trochu nám to připadalo jako vědecká přednáška, chtělo by to trochu víc toho dobrodružství. Bavilo mě to, bylo to nesmírně příjemný.“

Damián Tejkl (Čechov: Mstitel)

Vlad'ka: Rychlé navázání kontaktu, to se podařilo. Rozkouskovaný text, chtělo by to zcelit a přidat na tempu. Některé situace předvídatelné, je třeba dát tomu nějaký šmrnc. Má prostředky, aby ty figury dobře vystavěl.

Vítek: „Jdi do toho přes nějakou vlastní zkušenost.“

Kristýna Pavlů (Tuček: Najman)

Vítek: Takové příjemné na konec, jednoduchá hříčka, pobavilo. Ta hadí dikce, která se tak vlnila, zpěvnost, pauzy – na tento formát textu funkční. Příště by chtěl něco osobnějšího.

Radim: „Kdyby to bylo delší, bylo by to k nesnesení. Jsem zvědav, co od vás můžeme čekat příště.“

Co snese text?

Seminář *Co snese text?*

Jana Machalíková v semináři *Co snese text?* své frekventanty ponouká k nahlížení textů z různých úhlů. Pro práci se společně snaží nacházet netradiční způsoby, jakými dané texty uchopit a především posunout, přidat k nim nové významy. Během mé návštěvy účastníci pracovali na tvorbě skupinové interpretace básní Tomáše Přídala a vznikly kusy s pracovními názvy *Dřevo*, *Diskotéka*, *Pračka* a *Houby*. A pokud je v něčem Jana skutečně neoblomná, je to popisnost. Neprojde přes ni žádný nápad, který by byl ilustrativní, natož pak popisný. Každou běžnou akci, pohyb se snaží spolu s účastníky citlivě stylizovat. Na konci procesu, který jsem měla možnost pozorovat, se skupina odebrala před zraky semináře *Hlas v prostoru*, *prostor v hlase*, kde předvedla interpretace čtyř výše zmíněných básní. A shromáždění měli možnost vidět čtyři svébytné interpretace s vtipnou pointou. Jak sama Jana shrnula: „*Tak vidíte, oni Vám na to reagují!*“

Pár dalších Janiných vět na památku:

- „*Musíš věřit tomu, že to není nudný.*“
- „*Ne, to je popisný!*“
- „*Nehledej houby na zemi, houby rovná se holky. A vy, holky, zase nemůžete vypadat jako smrž. Je to popisný.*“

Rozhovor s Janou Machalíkovou:

Co snese text?

Text snese všechno, co přispívá tématu, které chce sdělit. Vše, co není ilustrativní, ozdoba, sebe prezentace nebo exhibice interpreta. Všechno, co je ve službách sdělení.

Je to kritérium, kdy je experiment významotvorný?

Je to přesně tohle kritérium, kdy experiment má pro mě smysl a baví mě, protože mi výrazové prostředky dávají další informace, kdy vím, že bez tohoto výrazového prostředku, tohoto pohybu, nebo této rekvizity bych o nějakou informaci přišla. Čtu to jako součást sdělení.

A co nápad? Dá se začít od nápadu?

Já jsem pro začínání od nápadu, klidně od blbého. Nezačínat tím, že člověk moc třídí a moc přemýšlí, protože pak je vlastně ve slepé ulici. Může začít úplně

vším, nápady odjinud, vlastním brainstormingem, aby překročil své zavedené myšlení, které člověka vede tam, kde to zná. Pak teprve nastává třídění, dramaturgie výkonu.

Mluvíš o rekvizitách, pohybu. Nevytváříš tady trochu ošemetná otázka hranice mezi monologem a recitátorským výkonem?

Pro mě je monolog prostě součástí divadelní hry, když může stát sám mimo kontext té hry a sám sdělovat, tak s ním vůbec nemám problém. Nechápu, proč bych se měla dívat na jevišti na monolog jako úryvek ze hry, abych sledovala, jestli dítě má, nebo nemá talent. To mě nezajímá. Žádná hranice pro mě není, je mi to jedno. Buď je to sdělné, nebo si to se mnou na něco hraje, někam mě to manipuluje, a to mi vadí. To je pro mě nečistá hra.

Jaký postup jste při práci v semináři zvolili? Jak jste se dostávali k výsledným výstupům?

Hodně přes metafory. Hráli jsme hry, při kterých jsme se dívali na to, co věci mohou znamenat, co nesou za významy, když nechceme být popisní a jdeme třeba proti sdělení. Hledali jsme takový výrazový prostředek, který by nebyl popisný. Pracovali jsme s experimentální poezií, Ernstem Jandlem a textem Úterý Gerarda Rühma, aby nás to ze začátku nezavádělo konkrétním textem k popisnosti. Takové texty nám otvírají možnosti, co by to asi všechno mohlo být.

Slovo závěrem?

Jsem pro, aby se hledalo a experimentovalo, ale jsem taky velmi pro, aby se dal prostor té možnosti, že k výkonu nepotřebujeme nic navíc. Aby si člověk dokázal přiznat, že je to zbytečné a že text to nepotřebuje, protože by ho to odvádělo jinam. Pro mě je stejně těžké zůstat na jevišti stát a mít aktivní celé tělo, jako najít výrazové prostředky. Obojí je pro mě v pořádku, když je to poctivá cesta a sdělují celým tělem, přesto, že se nehýbu. Nechtěla bych, aby něco byla větší, nebo menší výzva.

-kapr-

Už brzy dozpívám

pozapomenuté recenze (se omlouváme)

recenze

recenze

K čemu jsou holky na světě?

Kluci si to třeba řeknou u piva. Nebo to nastříkají sprejem na viadukt. Nebo někomu upraví fasádu (nemluvím o zednickém výkonu). Vyventilují si to v hledišti sportovního stadionu. Nebo si to všechno nechají pro sebe. Holky o tom udělají divadlo. A někdy se jich to drží i v pozdějším věku.

Samozřejmě je to zjednodušené, ale na letošním WP jako by to platilo, když se tu potkaly tři inscenace, které vznikly, protože to snad ani jinak nešlo. Z mnoha formulací, které na debatách zazněly, se mi asi jako nejpřesnější jeví tato: „Teď a tady před vámi stojím, protože nemohu jinak.“ Ano, řeč je o inscenacích MALÁ A VELKÁ, ANALÉMA a UŽ BRZY DOZPÍVÁM. I když ty dvě slečny z kousku naposledy zmíněného si toho postávání moc neužily. Akce střídala akci, rychlými střihy posouvaly děj, měnily nálady, situace a postavy, než si člověk stačil uvědomit, jaká postava a v jaké situaci právě promluvila nebo něco udělala, už tu byla změna. Tempo střelhité. Ani okamžik zakolísání, prodlevy, žádné zaškobrtnutí. Po technické stránce téměř dokonalé. A téměř dokonale to bylo taky prožito. Pochvalme režisérku i herečky.

Nikdy jsem nebyl slečnou, které bude brzy osmnáct, a s troškou škodolibosti bych mohl po shlédnutí představení říct - díkybohu. Ale nemyslete si holky, že to kluci mají jednodušší, i kdyby vás bratři Nedvědi stokrát přesvědčovali o opaku. Na všechny se to valí z mnoha stran a je ten život někdy k nepřežití. Jenomže kluci - ale o tom už byla řeč v úvodu.

Jako otce slečny jen o málo starší pro mě bylo asi nejzajímavější sledovat ten zvláštní rozpor, kterého jsem si „naživo“ také mnohokrát všiml: už to není dítě a ještě to není žena. Nebo ještě jinak: v jednom okamžiku je to dítě, vzápětí žena a - takhle se to během deseti minut pětkrát promění. Zahrály jste to naprosto přesně.

-16-

Právě pokud jde o herectví, byla inscenace ostravského ZDIVIDLA přece jen o krůček napřed. A to neříkám jako lokální patriot, v porotě jsme se na tom shodli bez výjimky.

Když už jsme u toho zvláštního města, děkuji za „vulgární“ scénu. Není jednoduché na jevišti říct správně vulgarismus. Když to totiž neuděláte naplno, když nezazní v plné síle, divák dobře pozná, že si držíte distanc a jeví se mu to slovo jako na divadlo nepatřící. Tady jich byla hromada a žádné netrčelo. Díky Ostravo, díky slečny!

Marek Pivovar

Manifest dospívání

A je mi do zpívání!!! Dvojmo, experimentem, tak jako herecké obsazení tohoto kusu a koncepce dramaturgické skladby textu i práce samá, rozhodli jsme si rozdělit recenzování vedví s Markem Pivovarem. Nevíme navzájem, co ten druhý napíše, tak ale jistojistě dvojmo zazní podobné. Zdvojená chvála. Bravurně podaná otevřená sonda. Detailně odvedená práce na výběrech rozdílných textů, skvěle propojená a složená v kompaktní výpověď- sondu do všech komůrek dívčího světa dospívání. Z mnoha pohledů, aspektů a rozdílných kvalit, žánrů, střípků, ale navíc bravurně podáno. Herecký vklad v podstatě hotových, vyzrálých osobností, jmenujme přesnou práci střihu v herecké akci, akurátní umění střídání charakterů na velice malých plochách, v rozmezí třeba jedné věty. Zahrnující sebeironický nadhled, trefné a vtipné sebehodnocení, odstup a zároveň takové všepohlující vnitřní zaujetí. Pevnost v názorech a postoji. Je bytostně cítit, že není jiné zbytky, než takto od autorek kolektivní předloženou práci přijmout a nechat na nás, divácích, zbytek. Zníť. Rozezpívat v nás. Promyšlený, promazaný strojek, mazaně vybroušený. Bez kalkulu, upřímně... Živelná krása z Ostravy!!!

Jakub Doubrava

HOWIE A ROOKIE LEE

Recenze

Něžná, romantická báseň.

- Marek Pivovar

Po loňském mimořádném úspěchu inspirativního přestavení Terminus zvolili organizátoři sázku na jistotu a opět pozvali inscenaci, která zpracovává text Marka O'Rowea a je založena především na monologické práci herců – je tedy zřejmé spojení s náplní Wolkrova Prostějova.

Dublinský autor Mark O'Rowe napsal příběh o dvou outsidersch v roce 1999 a v jeho poetice je zřetelně cítit nádech devadesátých let – připomíná styl filmové tvorby Guye Ritchieho nebo Dannyho Boylea a jeho Trainspottingu. Jako obvykle sledujeme příběhy lidí z okraje, lidí neukotvených a bez zázemí a bez skutečných přátel. Na rozdíl od filmů však nemají Roweovy postavy s kým navázat reálný kontakt, čímž se ještě umocňuje téma osamělosti.

Na prázdné jeviště vejdou do kuželů světla dva muži. Tma. Zůstává jeden. Víc nic. Scéna, která je v domácím prostředí Divadla J. K. Tyla v Plzni tvořena bílým obdélníkem připomínajícím boxerský ring, v podmínkách DUHY neměla možnost nijak zvlášť hrát. Také svícení je minimální, a stejně jako s hudbou se s ním nakládá velice opatrně a citlivě. Což mimo jiné přesně definuje práci režiséra Marka Němce. Ten téměř neuvívá vnějších režijních prostředků, veškerou svou energii věnoval hercům a slovu.

Text je rozdělen na dva monology, v polovině jeden střídá druhý. Začíná Jan Holík coby Howie Lee a začíná urputně, silově. Bohužel vzhledem k tomu, že celý výkon závisí na slovu a detailní herecké práci s tempem a rytmem, vynikne mnohonásobně každá drobná chybička. V neustále se dopředu ženoucí mase textu hltal divák jakoukoli pauzu nebo zastavení. Trvalo nějaký čas, než nás představitel Howieho upoutal,

než jsme dokázali plně přistoupit na jeho násilně energický způsob vyprávění. Jakmile však k setkání došlo, nebylo možné se odpoutat. Závěr první poloviny je silný a v kontextu celého kusu jej chápu. Jen se ptám, zda by nebyl vhodnější motivovanější postup k emočně vypjatému závěru. Ke stříhu mezi komickou a tragickou linkou došlo, podle mého názoru, až příliš náhle. Každopádně vnitřní nejistotu, jistou melancholii skrývanou za fyzično vystihuje Jan Holík skvěle.

Pokračuje Ondřej Rychlý jako Rookie Lee a už na začátku se dostaví ono potřebné vydechnutí, zpomalení. Přesto naváže na svého partnera zcela automaticky a přesně. Nevypadne z tempa a napětí. Jeho postava je citlivější, stejně jako pro Howieho je pro něj více než skutečnost důležitější vnější schránka – ať už jde u jednoho o sílu a u druhého o vzhled. Touha po jistotě však spojuje oba a svede je nakonec dohromady.

Monologické vyprávění příběhu je výjimečně náročná disciplína. Ale opět se ukázalo, že je-li také dobře zvládnuté, hovoří k divákovi přímo bez oklik. Dokáže jej zcela vtáhnout, pohltit, a to minimálními prostředky. Až si jeden říká, je-li vůbec potřeba něčeho dalšího. Herci a jejich hlas. Víc nic. Stačí to.

Vít Malota

Vzpomínáme

Přibližně čtrnáct dní před festivalem začaly být zveřejňovány na oficiální facebookové stránce Wolkrova Prostějova fotografie Boba Pacholíka zhruba z posledních patnácti ročníků. Jak už to tak s fotografiemi staršího data bývá, probudily v nás spoustu veselí. Bohužel už ne sentimentu, protože v té době jsem uměly stěží číst, natož potom recitovat. Jelikož jsme však na fotografiích identifikovaly spoustu našich tenkrát již dospělých kamarádů, rozhodly jsme se po tom sentimentu pít alespoň u nich. Nebo alespoň zjistit, co si pamatují...

Milada Vyhnálková:

(dnes herečka)

Wolkruv Prostějov byl pro mě vždycky směsicí dvou silných emocí: stresu a radosti! Stres z výstupu, z hodnocení, z kritiky a z nočních cest Prostějovem na ubytování (do Vrahovic pozn. red.)... ale vyvážený radostí z krásné kamarádkové atmosféry, ze setkání s přáteli, které jsem vidala jen jednou do roka, z toho, že se tolik mladých lidí zajímá o poezii a mají potřebu ostatním ukázat, jakou krásnou báseň objevili. Viděla jsem tenkrát tolik inspirujících zpracování a ty důležité, sofistikované diskuze, které jsme potom v těch šestnácti letech vedli teda taky stály za to. Prostějov byl pro mě zkušeností, kdy jsem si zvykla, že půlroční úsilí se za 5 minut může proměnit buď v euforii radosti a pocit zadostiučinění, nebo ve smutek a naštvaní (hlavně sama na sebe), který je zase hnacím motorem do dalšího ročníku. Obojí je krásné a důležité! Díky!

Ondra Jiráček:

(dnes herec)

Wolkruv Prostějov. Poprvé v roce 2001. Čtyři účasti, čtyři neobyčejné festivaly. Dvakrát recitátorem, dvakrát hrál divadlo. Hospoda 12 opic, přivítivá! Hotel Tennis club, luxusní! Skvělá setkání a seznámení - Vojta Bárta, křehký mineralog recitoval Čechova - můj favorit! Robert Mikluš - ostravská střela a kamarád dodnes! Noční kulečníky s Alešem Vrzákem, který mě zasvěcoval do herectví a co obnáší jako práce, a ať si dobře rozmyslím budoucí směřování - hercem se sice stal, ale díky za to! Honza Konečný a Honza Faltýnek - nekonečná dobrodružství! Možnost poslouchat Alenu Zemančíkovou, Hanu Kofránkovou, Marka Pivovara, Radovana Lipuse - neobyčejně inspirativní! Krásné dívky! Park před divadlem! Třešňové pivo! Klub Duha! Mezi slepými jedooký král! Léto, slunko, začátek prázdnin! Bezstarostná léta! Užijte festivalu!

-18-

Šimon Stiburek:

(buď ho znáte, nebo nemá cenu Vám to vysvětlovat)

Recitoval jsem úplně jiný text, než se kterým jsem se přihlásil. Vrzák říkal, že jsem kokot, ale jinak docela v pohodě. H. mi řekla, že mě nenávidí, protože nosím v klopě saka zubní kartáček, a ona nenávidí zubní kartáčky. S L. jsme nad ránem usnuli na půl cesty do Vrahovic, na trávníčku před autobusákem, a usilovně se tvářili, že neprší. F. recitoval čtyři verše pořád dokola asi deset minut a davy šílely. 2009, nebo tak nějak. To bejvávaly časy...

Miroslav Ondra:

(dnes dramaturg, hudebník, herec)

Wolkruv Prostějov byl pro mě vždycky svátek. Nejenom proto, že jsem na Reálném gymnáziu od laskavého a literatury-milovného vedení školy dostával na celý týden volno. Byl to velký svátek setkávání. S poezií, divadlem, humorem, ale hlavně s lidmi. Pořídil jsem si tam mnoho přátelství, která trvají doteď. Díky za ty dlouhé cesty domů a nekončící debaty o čemkoli mezi spícími paneláky!

Máša Nováková:

(dnes dramaturgyně)

Jak jsem se zamilovala do Andyho, protože za celou noc v nonstopáči řekl jednu jedinou větu. Jak mi Kofra v šestnácti řekla, že bych neměla recitovat báseň o těhotenství, protože tomu nemůžu rozumět. Jak mi nějaká slečna hrála v Avionu Prodigy na housle. Svítání na cestě do Vrahovic. Sýrová pomazánka u Boba na zahradě. Jirka Vyorálek. Diplomático a Kuba Doubrava. Zuzka a Akram. Salámová pizza a rulandské šedé. Blbkyz Prahe. Marie Švestková recituje Wernische. Káťa a Bára. Jahody. Miloš Maršálek na kole. Tomáš Žižka bubnuje tyčí na plechovej kýbl. Mladá cikánská šlapka se mi svěřuje, že jejím největším snem je být barmanka. Jak jsme hráli Žalář a byli na sebe hnusný. Kryštof Krhovják a jeho kufry. Jásot. Já nechci být, jak mě chcete mít. Líbání u jukeboxu. Honza Roubal. Hvězdy na vrbě v Duze (to mi bylo šest). Tréma. Los Pejoros a Evrybáby. Bohdan Bláhovec recituje Kvílení. Atd. atd. Přivezte mi zpravodaje, prosím prosím. -mon-, -kapr-

Prostějov je tak akorát velký

Rozhovor s Kubou Vejmolou alias Kicomem, saxofonistou kapely Majestico Muzikus

Hrajete v rámci festivalu Wolkrův Prostějov. Jak jste s ním spojení?

Všichni ho známe, ale musím říct, že se nikdo z nás aktivně neúčastnil, já byl třeba celý týden pryč. Ten vztah bych úplně nehledal – dostali jsme možnost si tu zahrát na prostějovském festivalu jako prostějovská kapela, takže bych to viděl spíš skrze ten Prostějov. Dřív jsem se byl párkrát podívat na divadla, ale teď už to jde spíš mimo mě.

A co tedy dnešní publikum?

Viděl jsem tu pár tváří, které znám, a pár těch přespolečných, kteří přijeli na Wolkrák, ty už poznám.

Jak se to pozná?

Prostějov je malej a já více méně všechny ve své věkové skupině nebo o deset let mladší alespoň od vidění znám. Když se někdo zjeví s baťoučkem nebo batikovaným tričkem, tak se to dá jednoduše odhadnout. Minulý rok jsem potkal týpka, který byl bos, toho jsem identifikoval hned.

A projevují se přespolní na koncertě nějak jinak?

On pro nás vlastně takový kšeft není vůbec obvyklý.

Hrajeme spíš v hospodě, unplugged, tak jako na pohodu. I repertoár odpovídá tomu, aby to lidi znali. Neměl jsem od toho žádné očekávání a byl jsem spokojený. Publikum reagovalo, žilo to tu a myslím, že se to sem na páteční večer pěkně hodilo.

Předpokládám, že tak nějak v hospodě jste také vznikli, nebo se pletu?

Neřekl bych, že by to vzniklo úplně v hospodě – nápad byl od zpěváka Oldy, který chtěl hrát takovou barovou muziku, pro co nejšířší spektrum posluchačů a tak posbíral lidi z ostatních prostějovských kapel, které se už rozpadly.

Jaký je Prostějov?

Prostějov je tak akorát velké město, alespoň pro mě. V rámci své práce jsem se kdysi podíval do Silicon Valley, kam jsem se vždycky chtěl podívat a zjistil jsem, že rytmus toho místa by mi nevyhovoval, protože je to hrozně businessové. Je to super, ale byl jsem tam dva měsíce a už jsem chtěl zpátky. Já jsem maloměstský typ – i když nazývat Prostějov maloměstem... no, velké město to zkrátka není. Je tu sice pořád jakási anonymita, ale v podstatě tu všechny znám. Vybral jsem si ho i pro život.

-jam-

Revoluce

Mily Prostějové, umožni redakci snazit
schůzemi v nočních podnicích, aby
mě nemusel úžasný

Více prostoru na schůzování!

Beztřídní společnost!! *to je hezká úloha :)*

Méně recitace, více srandy!!!
nej perfekcionismus veli -> dva petičníky

Proč má recitace konstatce
bez legrace ???

Jsem pro pluralitu
viz zítřka
v přednesu
... takže vše zůstává při starém

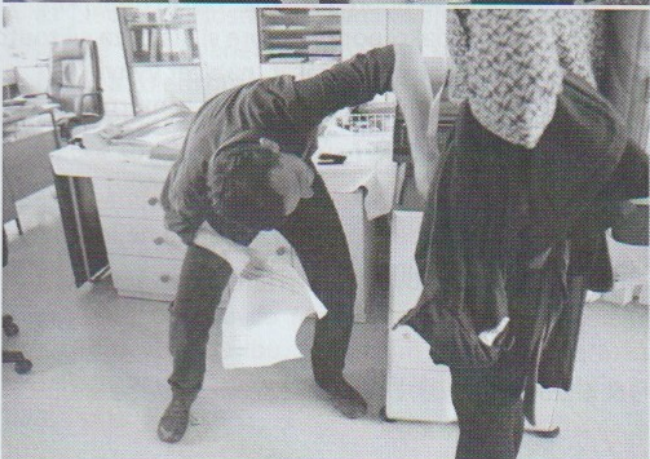
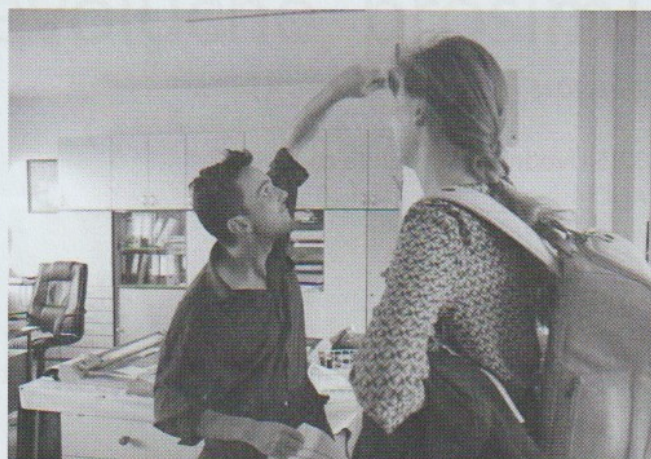
Jo a být v 23 letech symbol
starých pořádků, to se hned tak
někomu nepovede, že?

Na Wolkrově Prostějově 15. 6. 2018

Hadravová Eva,
vlastní rukou

pro upravenou verzi
Eva

Podpis Evy Hadravové: podepsala dobrovolně a Mrázek není blázen...

Jinak je to hodnej kluk...

Kompletní zápis ze schůze revoluční buňky WP

15.6.2018

3:45 Úvodní hlasování: Je to schůze?

ANO 4

NE 1

ZDRŽELI SE 0

3:48 mandelinka bramborová, čínský dělník a vrabec – sehnat kostýmy

3:51 snížit průměr věku lektorského sboru pod 120 let

3:53 soudruh Mrázek se polil pivem značky

Gambrinus

3:59 soudružka Hejlová udeřila zvučně – není kde se scházet!

4:00 nenechme v tom úderu zaniknout myšlenku, blábolil soudruh Mrázek

4:02 soudruh Mrázek zná soudružku Hejlovou natolik dlouho, aby jí mohl s čistým svědomím a čistými rukama vykat

4:03 zlepšit: zakázat pálivou omáčku v kebabu

4:04 soudružka Prášilová získává revoluční jméno Kauzalita

4:04 soudruh Mrázek se polil pivem značky Kozel

4:05 program je příliš vysilující (náš je naopak osvěžující, dodává soudružka Kauzalita)

4:07 koho zabít?

Vojtěch Bárta + nabídl se sám
- nikdo si toho nevšimne

4:08 soudruh Mrázek se zná se soudruhem Malotou dost dlouho na to, aby mu mohl vykat

4:08 bdělost, dělnost, sdílnost

4:09 zabíjet se nebude

4:10 manifestačně zajmout a kompromitovat EVU HADRAVOVOU

4:10 zrušíme demokracii

4:11 zjistit, co chystá Malá Marta

4:13 návrh zabít Malou

4:15 Malá se vytáhne, kolos se zhroutí

4:15 lidská zrůda

4:15 soudružka Němečková jde čůrat

4:16 soudruh Mrázek se polil pivem značky Svijany

4:17 návrh – Jelínkovou do erbu, ta přijde sama

4:19 konečná otázka Marty Hermannové – nesmí zemřít před tím, než vypoví svůj text

4:30 soudružka Hejlová opustila schůzi

4:30 soudružka Prášilová se sprchuje

nebo nepovést. Jako redakce se snažíme být co nejméně spontánní, myslíme si, že to má smysl i určitou kvalitu. Pravdou ale je, že každá recese – pokud je skutečně spontánní – vychází z něčeho, co tady přítomné je (MALÁ Marta už tu teda není, ale to nevádí...). My sami jsme to všechno dost možná neměli pojmenované, pojďme si teď zpětně po pravdě pojmenovat to, co by přes nedokonalost formy nemělo zapadnout, protože to má reálný základ.

3:51 Snížit průměr věku lektorského sboru pod 120 let. Není třeba být starý na to, abyste byli starý. Nejde o věk, ale o způsob uvažování, o přístup ke světu, k oboru, k recitátorům. Vážíme si zkušeností, moudrosti i rad. Snad jsme chtěli vyjádřit, že by člověk nikdy neměl ustrnout a měl by umět znovu zhodnocovat své postoje, metody a přístupy. Ať už jde o cokoli.

3:59 soudružka Hejlová udeřila zvučně – není kde se scházet!

Mrzí nás, že si s vámi nemůžeme dát pivo, protože v redakci končíme pozdě a v Prostějově po půlnoci není kde si užít večírkovou kulturu. Za to nemůžete.

4:07 Koho zabít?

1. Vojtěch Bárta

+ nabídl se sám - nikdo si toho nevšimne

Vojtu Bártu jsme opravdu chtěli zabít, jenom proto, že se nabídl. Máme tě rádi, Vojto!

4:10 Manifestačně zajmout a kompromitovat EVU HADRAVOVOU

Eva Hadravová žije a kompromitovat se nenechala. Jsme na tebe hrdí, Evo!

Wolkrův Prostějov jede v zajetých kolejích (díky tomu, že tu je už jednašedesát let), což s sebou pochopitelně nese dobré i špatné. Už od doby, kdy jsme tu byli v redakci poprvé, jsme si kladli za cíl touto jasně vytyčenou cestou otřásat, nabízet výhybky a trošku to tu ušpinit. Proto se někdy záměrně nereflektujeme.

Pokud jsme se někoho nechtěně dotkli, budeme rádi, když to s námi přijdete probrat. To bude nejlepší. Sejdeme se u Ječmínka.

Vysvětlující komentář k zápisu ze schůze 15.6.

16. 6. 2018

03:15 konec schůze, jde se spát

Mnozí jste se nás ptali, co za tím je. Přiznáváme se, že to recese. Rizikem recese je, že se může povést,

-redakce-

S revolucí ne tak revolučně, prosím!

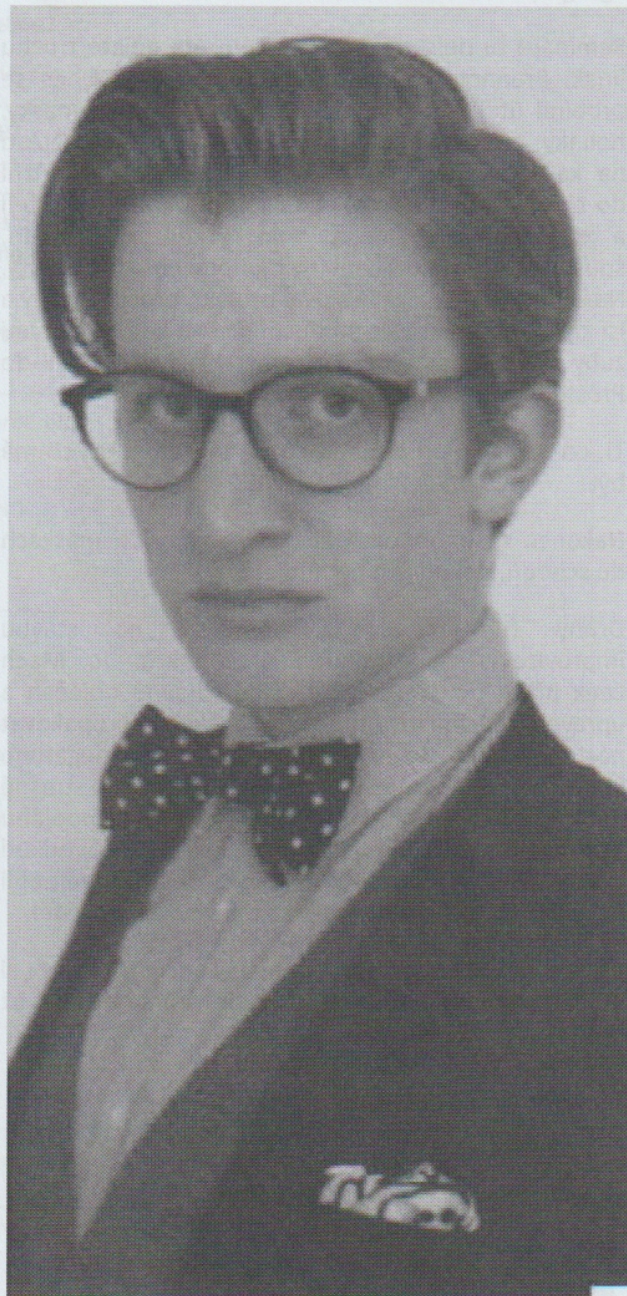
Soudruzi, soudružky, kolegové, recitátoři, lektori, Aleši,

hovořím k vám všem jako k sobě rovným (kromě lektorů, ti jsou někde jinde – daleko výš). Jako k lidem, k partnerům, kteří se nezaleknou žádné diskuze a kteří jsou otevřeni novým myšlenkám. Hovořím k vám jako jediný zástupce trockisticko-liberálně demokratického křídla Literárně-revolučního výboru WP. Předešlé noci zrodilo se v alkoholickém deliriu několik chválihodných myšlenek, které měli mí kolegové zapotřebí šířit i těmi nejradikálnějšími prostředky. Nezastavili se před ničím, a vás, lid, vnímali jen jako masu, z níž mohou kousek ulomit a rozžvýkat – avšak pro dobro celé věci.

Je zbytečné se ptát kdo chtěl koho zabít a proč jsem to vymyslel. Podstatné je, že v samotném centru mého revolučního snažení byl je a bude člověk. Člověk jako svobodný, šťastný a trvale se vzdělávající občan se spokojenou rodinou. Revoluce má být kvůli občanovi, nikoli občan kvůli revoluci. I přes nekompromisní cíle je třeba klást důraz na lidská práva. Chápu zcela, že původní myšlenky našeho hnutí obracely se ku zlepšení stavu věci, že byly deklamovány v dobré víře a ve čtyřicetistupňovém vedru. Vždyť program stal se skutečně neúnosným a nikdo by neměl být nucen naslouchat tolika výkonům bez řádných pauz, čti - noci, které by prospal vydatným spánkem a duši i tělo očistil a zregeneroval. Je třeba však ctít i názor menšin. Pokud organizátoři úpí pod jhem naditého programu, dejme jim možnost se svobodně rozhodnout. Doba si žádá nejen činy, ale především vyhocené a mnohahodinové debaty.

Se svými soudruhy se neshoduji především v té věci, že Evu H. Chtě něchtě musím stále považovat za člověka. A to člověka výsostného, svrchovaného ba dokonce výsostně svrchovaného. Třebaže je symbolem starých pořádků a kolem hlavy jí poletují motýlci. Tyto symboly, které se mnohým mladým přičí v krku jako nedobře polknuté sousto, jsou zároveň nositeli hodnot. A bylo by tedy nemoudré zasahovat proti nim rasantně bez řádné diskuze s nimi samotnými a s lidem.

Každopádně rozhodnutí padlo, revoluce byla zažehnuta a ještě než odjedu do Mexika a koupím si speciální proticepínovou přilbu, přijímám snažení Mrázka a dalších a zůstávám v roli tichého pozorovatele a dohlížitele. A Vítka.

Kimova raketa

Bonusy pro šprty

Kdo ještě nedostal raketu?

Voda už teče. Elektřina ne. Jedeme na benzinový agregáty.

Semináře tu nejsou. Vlastně jsou. Ale pojaté trochu jinak. Brannou výchovu vede Lee B' Vak. Dnes se probíral útok chemickými zbraněmi. Plynové masky, holinky a dekontaminační posypy jsou našťěstí na každém poschodí. Takže když Lee B' Vak vtrhl do třídy s kouřometem, plynovou maskou na obličejí a krabičkou chloru v ruce, nebyl nikdo zaskočen, spustila siréna a všichni byli připraveni do minuty. Následně byla zakázána slova: projekt, proces tvorby a jsi krásnej člověk. Všichni tlustí, plešatí lidé se žlutými zuby opustili místnost. Asi tajný signál. Nebo jeli do Prostějova dělat časopis? Nevím.

Ti, co nedávali při výkladu pozor, umřeli, a tak to má být.

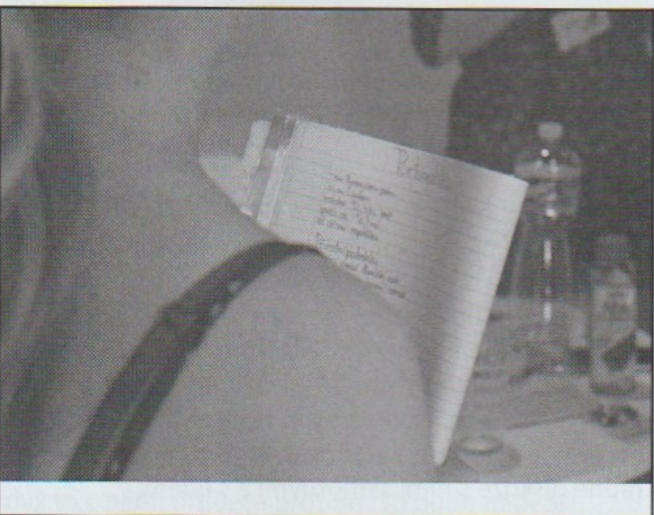
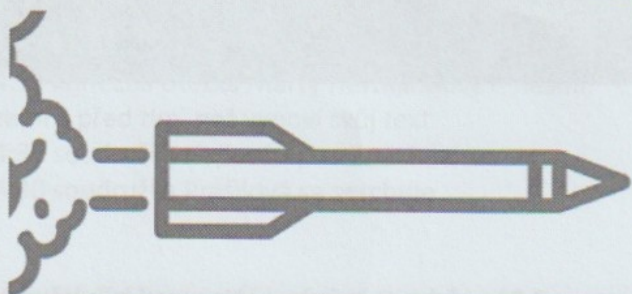
Nakonec se už jenom běhalo v plynových maskách do schodů, dokud jste neomdleli.

Druhý (ne)seminář je zaměřen na stavbu improvizovaných protiletdeckých bunkrů. Jo Mach Leek přišel do práce jako jediný správně oblečen a upraven. Všichni ostatní museli několikrát opakovat nástup, dokud vše nebylo v pořádku. Do megafonu křičel rozkazy a seminaristi kmitali. Korejci jsou strašně milí. Půjčili mi zubní kartáček a mohl jsem podlahu bunkru drhnout s nimi. Ptal jsem se účastníků, odkud jsou, povětšinou nevěděli a když věděli, tak nemohli popadnout dech, takže jsem se také nic nedozvěděl.

Všichni účastníci se toho spoustu naučili a odnesli si nejednu vzpomínku, která je bude pronásledovat až do smrti.

Rozuzlení celého festivalu již v příštím díle.

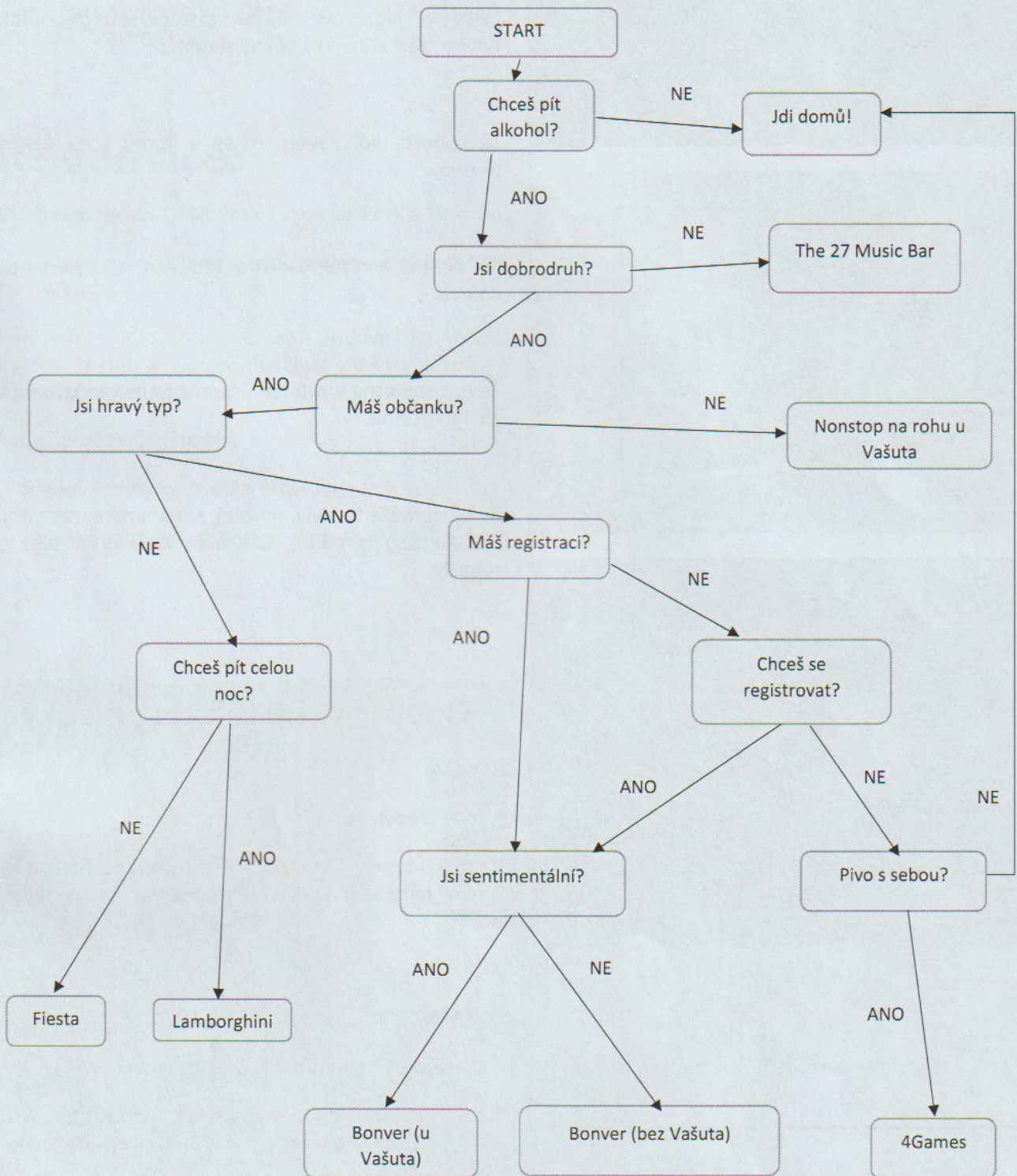
-mák-

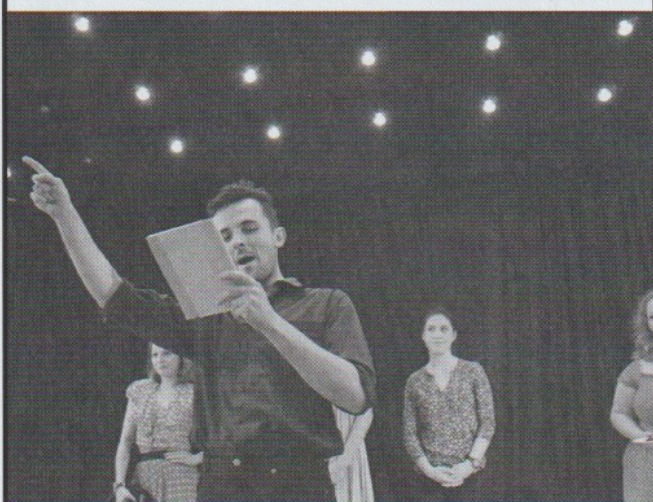
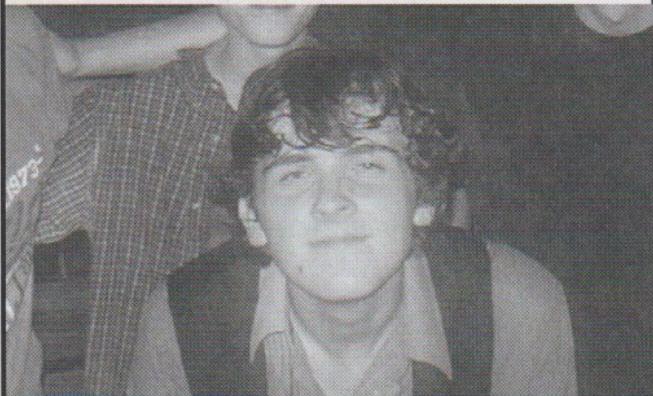
Kam s tebou?

Kam s Tebou?

Nevíš, co se sebou? Udělej si náš test a zjisti...

Proměna dne!

Honza Mrázek, jede jako parník!

Co ví Vít

Že ať z redakce odejdeme ve dvanáct nebo ve čtyři, vždycky je všude už zavřeno. Vždycky. Všude.

Že ne každá revoluce se povede.

Že by Evě Hadravové měli jako zástupci starých pořádků dát na starost nějaký pěkný seminář.

Že spousta lidí nevěří, že se v Koreji koná festival poezie.

Že vás má Mrázek všechny rád. Jen se stydí to dát najevo.

Že být samotný v rubrice pro dva je nejen nefunkční, ale i neúčinné.

Že už nemůžeme. My, porotci, seminaristé, recitátoři, a dokonce i ta můra, co k nám vlítla první den, to zabalila.

Odpovědi na záludné otázky

ROMAN

Kdo si představuješ, že je Martin Kuncl?

Je to asi týpek, který patří k elitě tohoto města, má dlouhý háro a jeho poznávacím znamením jsou vykulený oči.

BÁRA

Co nevysvětlitelného se ti dneska stalo?

Nevysvětlitelně dobré přednesy, jmenovitě: Malá Marta, Alžbeta R. (která není Bapu), Dejva Bolecha a tak.

Nočníček

Redakční zoufalství:

KaMo duo při vytváření testu Kam s tebou?: Tady bude čára čárová podle vzoru Lída Bárová.

Dneska máme 32 stran... husserlova Idea fenomenologie má taky 32 stran! Náhoda? (tak jsem nakonec zkazil vtip a stlačil to na tradičních 28/pozn. Martina Kuncla)

Reklamace:

chvíli tam nejsem a Mrázek se prý zbláznil a štve lidi

klub Nadraných dětí se oficiálně distancoval od BcA. Jana Mrázka

Korejské křídlo redakce se přidává ke křídlu trockistickému a o prázdninách spolu vyráží do Jižní Ameriky zdolat nějakou tu horu

Asi je tu už přealešováno

Prostějov mystický dneska radši vynecháme...

... a stejně vám tady fotku vašeho psa neotisknu!

-mák- se omlouvá za

Strojový přepis prohlášení Evy Hadravové ze strany č.20

Více prostoru na schůzování!

Milý Prostějove, umožni redakci snazší scházení v nočních podnicích, ať mě nemusí urgovat.

Beztrídní společnost

To je hezká utopie :)

Beztrídní společnost!

!! můj perfekcionismus – celé dva vykřičníky

Méně recitace, více srandy!!!

Proč má recitace konotace bez legrace??? Jsem pro pluralitu v přednesu.

... takže vše zůstává při starém.

Jo a být ve 23 letech symbol starých pořádků, to se hned tak někomu nepovede, že?

Omluvy

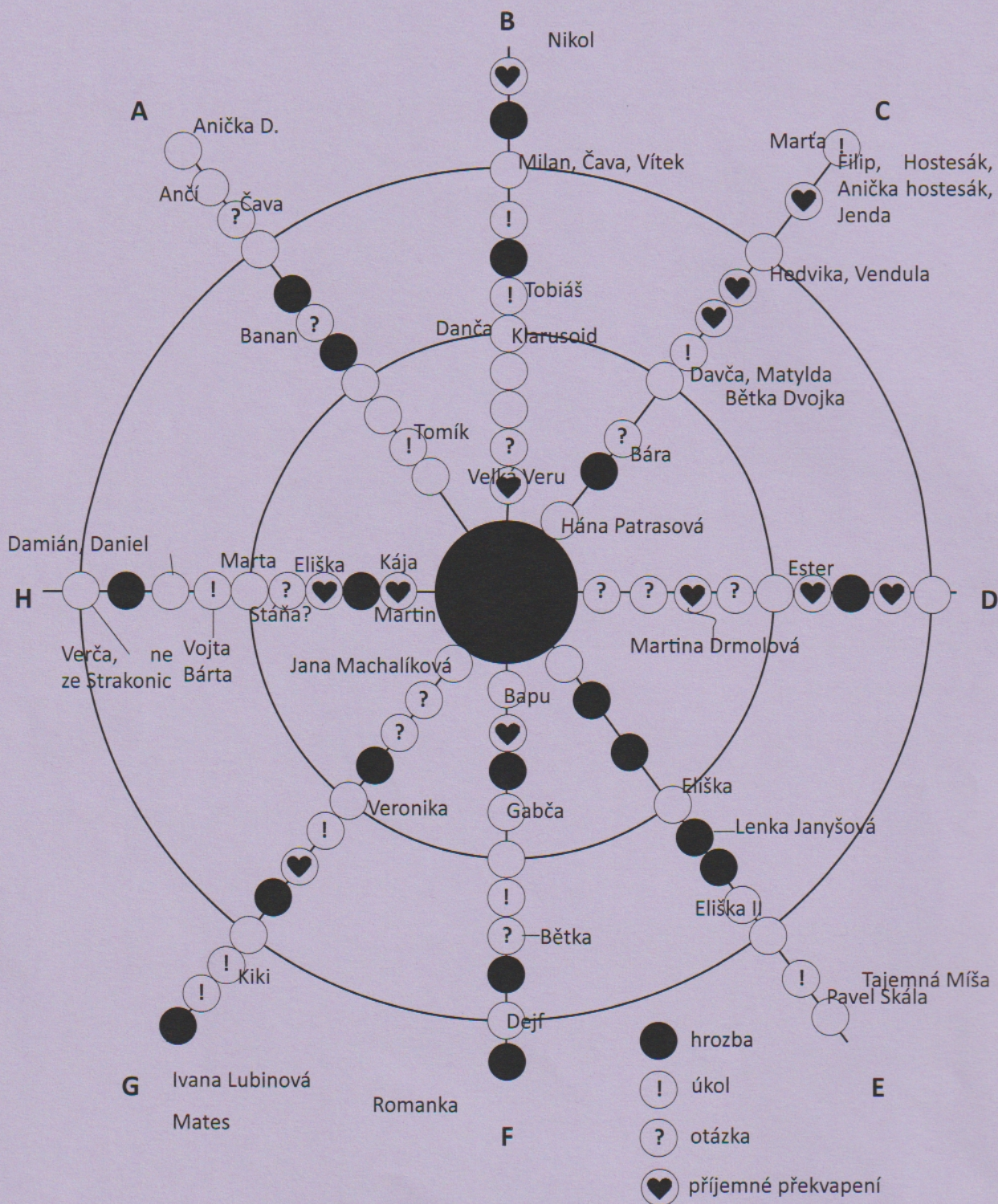
Monika se znovu omlouvá Hance za nestoudné komolení jejího jména. Hanka není Dáda. Hanka je Hanka. Hanka Patrasová. Patrasová Hana. Hana.

Marku Pivovarovi za neotisknutou recenzi.

lakmusový papírek, ještě můžem?

Síň slávy: Jarka, hosteska Em, Domčina, Eliška

JIRKO, NEZLOB SE

Redakce 61. Wolkerova Prostějova 2018:

Jitka Hejlová -jita-; Martin Kuncl -mák-; Vít Malota -vím-; Jan Mrázek -jam-;
 Monika Němečková -mon-; Kateřina Prášilová -kapr-; Bob Pacholík, Marek Gerhard -foto-
 Neprošlo jazykovou korekturou.

Vydává NIPOS ARTAMA